

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: FVE Mozolov s.r.o., se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, zastoupená Mgr. Denisou Valentovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 31.12.2010, č.j. 12585-15/2010-ERU, ze dne 28.3.2011, č.j. 01563-4/2011-ERU, a ze dne 2.4.2013, č. j. 02848-5/2013-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 31.12.2010, č.j. 12585-15/2010-ERU, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve vztahu k rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 28.3.2011, č.j. 01563-4/2011-ERU, a ze dne 2.4.2013, č. j. 02848-5/2013-ERU, se žaloba **z a m í t á**.

- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2010, č.j. 12585-15/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017445 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (31.12.2010) na dobu 25 let. Žalobce se též domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2011, č.j. 01563-4/2011-ERU, a ze dne 2.4.2013, č. j. 02848-5/2013-ERU, kterými bylo rozhodnutí o udělení licence změněno v údajích o obchodní firmě osoby zúčastněné na řízení, resp. o osobě odpovědného zástupce.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 20.10.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny od 31.12.2010 na dobu 25 let. Obchodní firma osoby zúčastněné na řízení byla FVE Solar I s. r. o., odpovědným zástupcem byl J. M., nar. „X“ rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 1,658 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Solar I s. r. o.“, Krásná Hora, Mozolov, okres Havlíčkův Brod, kraj Vysočina, k.ú. Mozolov u Krásné Hory p. č. 20/2, 21/8, 169.

Na základě žádosti o změnu licence ze dne 23.3.2011 pak žalovaný dne 28.3.2011 rozhodl o změně této licence (změnou č. 001); v údajích o držiteli licence (osobě zúčastněné na řízení) byla změněna obchodní firma na FVE Mozolov s. r. o.

Na základě žádosti o změnu licence podané dne 13.3.2013 pak žalovaný dne 2.4.2013 rozhodl o změně licence (změnou č. 002); údaj o osobě odpovědného zástupce byl změněn na J. R., nar. „X“.

Žalobce se nyní domáhá zrušení všech těchto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán především okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Pokud jde o rozhodnutí o změnách licence, pak tato rozhodnutí formálně mění celé původní rozhodnutí o udělení licence, ze správního spisu však nelze dohledat, z jakých důvodů bylo takto rozhodnuto a jaké důkazy byly provedeny, a změna neplyne ani z „kompletního výroku“ (z něj nelze seznat, jak se rozhodnutí o změně licence dotýkají původního rozhodnutí, zda jej celé nahrazují anebo zda tak činí jen v rozsahu, v němž byla ve skutečnosti prováděna řízení o změnu licence).

Pokud jde o samotné rozhodnutí o udělení licence, tak žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení nesplnila technické předpoklady, neboť nedoložila kolaudační souhlas. Podle žalobce je zcela nedostatečné, pokud se žalovaný spokojil se žádostí o vydání kolaudačního souhlasu, neboť fotovoltaická elektrárna není stavbou ve smyslu § 120 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalobce poukazuje na to, že rozhodnutím Městského úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 27.12.2010 byla zamítnuta žádost o povolení zkušebního provozu z důvodů nepovolených změn stavby. Navíc již dne 6.12.2010 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, které bylo sice 15.12.2010 přerušeno, nicméně zastaveno bylo až 15.2.2011, kdy byl také vydán kolaudační souhlas.

Podle žalobce také revizní technik ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení ze dne 22. 9. 2010 kvalifikoval venkovní prostory jako zvlášť nebezpečné. Osoba zúčastněná na řízení však nedoložila stanovisko Technické inspekce České republiky (vyjma stanoviska k zařízení na ochranu před bleskem).

Navíc se revizní zpráva podle žalobce nevztahovala „patrně“ na stejnosměrnou NN část (část od fotovoltaických panelů k měničům) a „jistě“ se nevztahovala na VN část (zejména trafostanici umístěnou v provozovně či vyvedení výkonu).

Za této situace nemohl žalovaný uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů podle § 5 odst. 3 energetického zákona k zajištění licencované činnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky. Rozhodnutí o udělení licence je nezákonné a obě rozhodnutí o změně licence jsou nepřezkoumatelná. Žalobce proto

navrhuje zrušení všech rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu. Svůj postoj v podstatných rysech nezměnil po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení ve svých obsáhlých vyjádřeních zpochybňuje existenci závažného veřejného zájmu. Žalobu pokládá za nedůvodnou a obsáhle zdůvodňuje, že stanovisko Technické inspekce České republiky nebylo třeba pro udělení licence předkládat. Rozhodnutí o změnách licence považuje za vydaná v souladu se zákonem, neboť z nich jasně plyne rozsah provedených změn. Poukazuje na to, že žalovanému předložila zprávu o revizi ze dne 22.9.2010, která se týká i zpochybňovaných NN částí elektrárny. Rovněž předložila revizi k VN části (tu však žalovaný z důvodu administrativního nedopatření ve spisu neevduje, proto osoba na řízení zúčastněná předkládá soudu revizní zprávu ze dne 10.9.2010).

Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí ani s tím, že měla předložit kolaudační souhlas. Upozorňuje, že elektrárna byla k datu vydání licence dokončena, což potvrzuje „protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 23.12.2010“. Kolaudační souhlas dle názoru osoby na řízení zúčastněné nemůže sloužit k prokázání technických předpokladů v licenčním řízení (v kolaudačním souhlasu je konstatováno, že stavba byla provedena v souladu s projektovou dokumentací). Zamítnutí žádosti o povolení zkušební provozu pak bylo ze strany úředníka stavebního úřadu „šikanózní“ v důsledku „nepřátelského postoje k výstavbě FVE“. Příslušné změny přitom úředník nakonec schválil v původní předložené podobě. Osoba na řízení zúčastněná se domnívá, že pokud v důsledku šikanózního přístupu stavebního úřadu nemohla získat povolení zkušební provozu, prokázala splnění technických předpokladů mj. předložením žádosti o udělení kolaudačního souhlasu. Osoba na řízení zúčastněná zásadně nesouhlasí s přístupem žalovaného v dané věci a považuje jej za popření zásady kontradiktornosti soudního řízení.

Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

V. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 20.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 31.12.2010 a rozhodnutí o změně licence dne 16.4.2011, resp. 30.4.2013. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve

smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohraňovaného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra

dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybňují pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu

zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...*není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...*“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce předně brojí proti dvěma rozhodnutím o změně licence ze dne 28.3.2011 a ze dne 2.4.2013, resp. proti způsobu provedení změn, jež se materializovaly v rozhodnutích „o změně rozhodnutí o udělení licence“, která nemění původní rozhodnutí o udělení licence pouze v té části, které se změny týkají, nýbrž jsou fakticky „úplným zněním“ původního rozhodnutí o udělení licence se zahrnutím měněných údajů.

Podle § 9 odst. 1 energetického zákona je držitel licence povinen neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence. Podle § 9 odst. 5 energetického zákona v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území je držitel licence oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.

Žalovaný tedy rozhodoval o změně licence na základě oznámené změny obchodní firmy, resp. osoby odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení, již předtím byla licence udělena, na základě předložených dokladů týkajících se této změny a žádosti o

změnu (§ 9 odst. 1 energetického zákona). Z obsahu žádostí o změnu licence jednoznačně plyne, že předmětem byla změna obchodní firmy, resp. osoby odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení opřená o odpovídající listiny. Předmět změny, a tím i samotného řízení o změně, je tím vymezen jednoznačně, tomu odpovídá i obsah rozhodnutí o změně, která se od původního rozhodnutí o udělení licence liší právě v údajích o obchodní firmě, resp. osobě odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení. Skutkový důvod ve vztahu k předmětu řízení, tedy ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se změny, ani žalobce nezpochybňuje, sporné není ani to, co se nakonec v původním rozhodnutí o udělení licence změnilo. Přestože rozhodnutí o změně původního rozhodnutí o udělení licence jsou formulována jako „úplná znění“ původního rozhodnutí o udělení licence (s promítnutím změn, které byly předmětem řízení o změně) a výrok rozhodnutí o změně působí jako „nová rozhodnutí o udělení licence“, jejich materiální obsah je nutno posuzovat ve spojení s nosnými skutkovými důvody, které vyplývají ze žádostí o změnu a z obsahu správního spisu a které provedené změny vymezují.

Rozhodnutí o změně licence je rozhodnutím formulářovým; jde o rozhodnutí o udělení licence, materializováno je jako listina, jež je samotnou „licencí“ (v posledním – právě aktuálním – znění). Byť toto rozhodnutí v sobě zahrnuje původní, změnou dotčený text licence, nemá ve vztahu k předchozímu rozhodnutí o udělení licence právní účinky, jež by byly obdobné účinkům ve smyslu § 109 odst. 6 správního řádu, tedy „odklizení“ předchozích rozhodnutí týkajících se téže licence; nemůže být přitom dalším „novým“ rozhodnutím o udělení licence již z toho důvodu, že se skutkově opírá pouze o doklady týkající se změny a zakládá právní účinky pouze ve vztahu k nově posuzovaným skutečnostem v návaznosti na obsah žádosti. Řízení o změně licence, v němž bylo nakonec vydáno rozhodnutí o změně licence, bylo vymezeno žádostí. Jestliže bylo zažádáno o změnu rozhodnutí o udělení licence z důvodu změny obchodní firmy, resp. osoby odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení, již předtím byla licence udělena, pak v tomto rozsahu měl žalovaný o žádosti rozhodnout. To se podle zdejšího soudu také stalo, neboť žalovaný rozhodl tak, že údaj o obchodní firmě, resp. o osobě odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení změnil.

Rozhodoval-li žalovaný o změně licence, pak buď mohl vydat rozhodnutí, jehož výrok by obsahoval původní text (z původního rozhodnutí o udělení licence) s údajem o tom, že tento text se nahrazuje, a s novým textem nahrazujícím dosavadní text, tedy s novým údajem ohledně obchodní firmy, resp. osoby odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení, anebo zvolit takovou formu rozhodnutí, jež má formu „úplného znění licence“ (kde výrokem je ve skutečnosti aktuální text udělené licence po zahrnutí změn, o něž bylo požádáno). Zvolil-li žalovaný druhý způsob, nikterak to nepřivodilo nejasnost o tom, nakolik se změna licence dotýká původního rozhodnutí. Ze shora uvedeného je zřejmé, že změna se původního rozhodnutí dotýká v údajích o obchodní firmě, resp. o osobě odpovědného zástupce osoby zúčastněné na řízení. Rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence (rozhodnutí o změně licence) tak ze

shora uvedených důvodů nejsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, jak žalobce dovozuje, ani nejsou zatížena jinou vadou. Sama o sobě tedy rozhodnutí o změně licence obstojí; není důvod je rušit.

Ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence ze dne 31.12.2010 žalobce namítá neprokázání technických předpokladů. Předně namítá, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 5 odst. 9 energetického zákona podrobnosti o finančních a technických předpokladech a způsobu jejich prokazování stanoví pro jednotlivé druhy licencí prováděcí právní předpis.

Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se u nových energetických zařízení technické předpoklady prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako

nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3.8.2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá.

Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Ani v této části tedy zdejší soud nedává žalobci zapravdu.

Pokud jde o vyjádření Technické inspekce České republiky, které nad rámec správního spisu předložil žalobce, nejde o listinu, z níž by mohlo vyplynout cokoli ke skutkovému stavu; jde o listinu na podporu právního názoru žalobce, která z pohledu zdejšího soudu nemá prakticky žádný význam (nejvýše z ní může plynout zdroj právního názoru žalobce nebo skutečnost, že shodný právní názor se žalobcem má i někdo jiný – v tomto případě orgán veřejné moci).

Žalobce dále neprokázání technických předpokladů spatřoval v nepředložení kolaudačního souhlasu.

Podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují:

a) u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně

prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

b) u dokončených energetických zařízení, u kterých se provádí změna v rozsahu podle stavebního zákona, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

c) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

d) u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas,

V daném případě ze spisu vyplynulo, že osoba na řízení zúčastněná namísto kolaudačního souhlasu předložila v licenčním řízení toliko žádost o vydání kolaudačního souhlasu ze dne 20.12.2010, která není opatřena podacím razítkem stavebního úřadu. Kolaudační souhlas vztahující se k předmětné elektrárně byl Městským úřadem Havlíčkův Brod, stavební úřad vydán až dne 9.3.2011 pod č.j. ST/219/2011/soch a žalovanému předložen dne 11.3.2011.

Ze spisu je dále zřejmé, že z emailové adresy JUDr. J. P. z legislativně právního odboru žalovaného bylo dne 31.12.2010 ve 13:21 hod. oprávněné úřední osobě v dané věci (Ing. I. F.) sděleno, že v daném případě lze udělit licenci. Technické předpoklady podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. jsou považovány za prokázané „stavebním povolením a oznámením žadatele o záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu formou žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, dokladem prokazujícím splnění požadavku k zajištění bezpečnosti práce – zprávou o revizi“. Dále je v emailu uvedeno, že ohledáním na místě samém nebyly zjištěny žádné nedostatky a stavební úřad sdělil, že vydání kolaudačního souhlasu na začátku ledna nic nebrání.

Tento email byl reakcí na email zasláný oprávněnou úřední osobou 31.12.2010 v 7:55 hod. Mgr. A. P. a Bc. L. P., v němž je sdělováno, že se v daném řízení situace „neúnosně vyhrotila“ a že bude FVE Solar I. oprávněnou úřední osobu žalovat o náhradu škody, nebude-li licence udělena. Oprávněná úřední osoba v emailu uvádí, že při místním šetření dne 29.12.2010 zjistila, že je „FVE v naprostém pořádku,

připojená, uklizená, má první paralelní připojení a je schopna okamžitě začít vyrábět elektřinu. Věc, která je předmětem nevydání kolaudačního souhlasu (...), se týká výhradně dalších dotčených pozemků při stavbě přípojky, která je sice odlišně vedena od původního schválení trasy ve stavebním povolení (...), ale právě v této části projednávání se absolutně nedotýká technické způsobilosti elektrárny, která je předmětem zkoumání ze strany ERU (...) toto potvrzuje jednak doložená revizní zpráva a potom samotná skutečnost, že distributor tuto výrobu schválil jako schopnou připojení do distribuční sítě“. Závěrem oprávněná úřední osoba vyslovuje názor, že v tomto případě by bylo lépe licenci vydat.

Provedeným dokazováním pak bylo zjištěno, že žádost o provedení zkušebního provozu stavby Fotovoltaická elektrárna Krásná Hora, Mozolov byla rozhodnutím Městského úřadu Havlíčkův Brod, stavební úřad ze dne 27.12.2010, č.j. ST/1507/2010/soch, zamítnuta. Důvodem zamítnutí této žádosti byla skutečnost, že v projektové dokumentaci nebyl požadavek na zkušební provoz stanoven, a dále skutečnost, že probíhá řízení o odstranění nepovolených změn stavby (změna ve vedení trasy elektrické přípojky VN, v rozmístění fotovoltaických panelů a výkonu elektrárny) a řízení o dodatečném povolení těchto nepovolených změn. Stavební úřad v rozhodnutí uzavřel, že do pravomocného ukončení těchto řízení „není možno vydat žádné opatření stavebního úřadu (kolaudační souhlas) ohledně užívání předmětné stavby z důvodu, že stavba není provedena podle vydaného stavebního povolení“.

Dále z dokazování vyplynulo, že oznámením o zahájení řízení o odstranění stavby Fotovoltaická elektrárna Krásná Hora, Mozolov ze dne 6.12.2010 zahájil stavební úřad odstranění nepovolené změny stavby spočívající v odchylném vedení trasy elektrické přípojky VN, v rozmístění fotovoltaických panelů a výkonu elektrárny. Toto řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 15.12.2010, neboť vlastník stavby požádal o dodatečné povolení stavby a předložil podklady jako pro stavební povolení. Rozhodnutím ze dne 17.1.2011 byla dodatečně povolena změna stavby Fotovoltaická elektrárna Krásná Hora, Mozolov. Tato změna spočívala ve změně trasy elektrické přípojky VN, v rozmístění fotovoltaických panelů a výkonu elektrárny (původní výkon 1690 kWp, nový výkon 1658,34 kWp). Usnesením ze dne 15.2.2011 pak bylo řízení o odstranění stavby zastaveno. Kolaudační souhlas byl vydán až dne 9.3.2011 pod č.j. ST/219/2011/soch.

Z uvedeného vyplynulo, že osoba na řízení zúčastněná kolaudační souhlas v licenčním řízení nepředložila. Současně nebylo předloženo ani rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením ani souhlas stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutí o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutí stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu. Osoba zúčastněná na řízení předložila toliko stavební povolení a žádost o vydání kolaudačního souhlasu.

Soud přitom souhlasí se žalobcem, že § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. požadoval v daném případě prokázání technických předpokladů předložením kolaudačního souhlasu. Tato vyhláška provádí energetický zákon, pokud jde o udělování licencí (§ 98 odst. 7 energetického zákona ve znění účinném do 3.7.2009 zmocňoval žalovaného k vydání vyhlášky mj. k provedení § 5 odst. 9 energetického zákona, podle něhož podrobnosti o finančních a technických předpokladech a způsobu jejich prokazování stanoví pro jednotlivé druhy licencí prováděcí právní předpis). Podle názoru zdejšího soudu nejde citované ustanovení vyhlášky nad rámec energetického zákona. Je-li pak v § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. zmiňována také možnost prokázat technické předpoklady „oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal“, vztahuje se tato možnost toliko na ty stavby, u nichž se kolaudační souhlas (ani kolaudační rozhodnutí) nevydává (§ 120 stavebního zákona). Mezi tyto stavby však fotovoltaická elektrárna v daném případě nepatřila. Ostatně žalobce o vydání kolaudačního souhlasu požádal a ten mu také byl dne 9.3.2011 vydán. Splnění technický předpokladů tedy nebylo možno prokázat předložením oznámení záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal. V právě posuzovaném případě navíc osoba na řízení zúčastněná k žádosti o licenci předložila žádost o vydání kolaudačního souhlasu, která není „oznámením záměru započít s užíváním stavby“ ve smyslu § 120 stavebního zákona.

Jak je uvedeno výše, v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V daném případě mohl být rozhodnutím stavebního úřadu kolaudační souhlas, případně souhlas stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu, event. rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením. Ani jedno z těchto rozhodnutí předloženo nebylo.

Důvody, pro které stavební úřad kolaudační souhlas nevydal, jsou přitom nepodstatné. Tyto důvody stejně jako důvody zamítnutí žádosti o povolení zkušebního provozu není žalovaný zásadně povinen (ani oprávněn) posuzovat či jakkoli vyhodnocovat, neboť přesahují jeho působnost i pravomoc. Posoudit stavebně technickou stránku stavby a povolit užívání stavby je totiž oprávněn toliko stavební úřad.

Předložení kolaudačního souhlasu nemůže být nahrazeno ani protokolem o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 23.12.2010. Jak správně uvádí žalobce, tento protokol nezakládá oprávnění užívat stavbu z hlediska veřejnoprávních předpisů. Vydat takové opatření může toliko stavební úřad.

I kdyby tedy elektrárna fakticky byla k datu vydání licence dokončena, jak tvrdí osoba na řízení zúčastněná (čemuž však odporují některé žalobcem nové předložené úřední záznamy o podání vysvětlení), k udělení licence to nestačí. Nezbytnou podmínkou pro udělení licence je totiž vedle faktického dokončení elektrárny, i její „právní“ dokončení, tj. vydání kolaudačního souhlasu, event. jiného, vyhláškou č. 426/2005 Sb. předvídaného rozhodnutí stavebního úřadu. Takové rozhodnutí však osoba zúčastněná na řízení žalovanému nepředložila a technické předpoklady ve smyslu energetického zákona tedy neprokázala.

Žalobce dále namítal, že se revizní zpráva ze dne 22. 9. 2010 netýká celého zařízení, ale jen určité části NN (část od fotovoltaických panelů k měničům předmětem revize „patrně“ nebyly) a VN část předmětem revize rovněž nebyla.

Pokud jde o požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému, tak ten ze žádného právního předpisu neplyne, nadto nejde ani o požadavek rozumně dovoditelný. Je nepochybné, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. Výrobnou elektřiny je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k takové výrobě elektřiny se tedy pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí (tedy ve skutečnosti přípojkou do stanice vysokého napětí) je přitom podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Prokazovat splnění technických předpokladů pro přípojku by též nekorespondovalo s tím, že ve vztahu k této přípojce není třeba podle § 4 energetického zákona prokazovat vlastnické ani užívací právo (není-li samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí). Nebylo tedy třeba, aby osoba na řízení zúčastnění dokládala revizi pro přípojku (pro VN část). Vzhledem k tomu nebylo třeba dokazovat revizní zprávou ze dne 10.9.2010.

Druhou část této námítky však soud důvodnou shledal.

Osoba zúčastněná na řízení má za to, že jí předložená revizní zpráva nacházející se na čl. 137 správního spisu, je výchozí revizní zprávou ve vztahu k celému zařízení, resp. k celé jeho NN části.

Z této revizní zprávy ze dne 22. 9. 2010, č. RZ 10607, zpracované revizním technikem M. J. plyne, že rozsahem revize je „SO-03-Napájecí rozvod nn, uzemnění“. Dále je zde uveden údaj o výkonu elektrárny (1658,34 kWp), o počtu modulů (8964 kusů) a počtu a typu měničů. V další části revizní zprávy je uvedeno, že předmětem revize je „napájecí rozvod FVE“. Žádné další údaje o fotovoltaických panelech, jejich výkonu či měničích zde uvedeny nejsou.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení M. J. ze dne 1.12.2014 vyplynulo, že k revizní zprávě ze dne 22. 9. 2010, pod č. RZ 10607, kterou předložil vyslýchající, revizní technik uvedl, že „*má všechny atributy*“ jeho revizní zprávy, „*ale na první straně je provedena oprava, kterou neprováděl a dále jsou tam doplněny údaje – celkem 3 řádky u revidovaného objektu a to: Výkon elektrárny. Počet modulů a počet měničů*“. Podle revizního technika se tímto doplněním „*podstatně mění rozsah, kterého by se měla revize týkat, resp. je to zavádějící a muselo by dále být v textu uvedeno, že se revize týká i těchto dalších částí FVE*“. Revizní technik uvedl, že jeho revize „*se týkala jen a pouze nízkonapěťové části mezi trafostanicí se dvěma rozvaděči (které nebyly předmětem revize, ale byly pouze nápojným bodem a předmětem revize tak byly pouze vývody pro měniče na jednotlivých řadách)*“. Revizní technik při podávání vysvětlení předložil kopii revizní zprávy ze dne 22. 9. 2010, pod č. RZ 10607, kterou vypracoval. V této revizní zprávě, která byla k úřednímu záznamu připojena, absentují údaje o výkonu elektrárny, počtu modulů a počtu a typu měničů.

Jak je uvedeno výše, prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen také dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, které přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení. Soud je přitom toho názoru, že revizní technik musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Je totiž povinen kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými.

Závěr o nezbytnosti osazení fotovoltaické elektrárny panely při provádění výchozí revize přitom jednoznačně plyne i z vyjádření Českého vysokého učení technického zpracovaného dne 8.7.2013 prof. Ing. V. B., CSc. a Ing. P. H., Ph.D., které předložil žalobce. Zde je v odpovědi na otázku č. 2 uvedeno, že „*samotné fotovoltaické panely nepodléhají revizi v přímém slova smyslu (...) Revizi ale podléhá způsob zapojení FV panelů do obvodu elektrárny. Revizi je možno provést pouze na část fotovoltaické*

elektrárny, tedy i na výrobu bez zapojených panelů, ale v takovém případě revize neosvědčuje fotovoltaickou elektrárnu jako celek (...)“. Právě uvedené odborné vyjádření tedy zcela koresponduje s názorem soudu.

V daném případě se však předložená revizní zpráva týkala toliko „jen a pouze nízkonapětového části mezi trafostanicí se dvěma rozvaděči“, jak uvedl revizní technik. To ostatně plyne i z obsahu revizní zprávy, která krom údajů o výkonu elektrárny, počtu modulů a počtu a typu měničů na první straně (v případě nichž však revizní technik popřel, že by je tam uvedl on) o panelech, jejich typu, výkonu, zapojení a měničích neuvádí vůbec nic. Předložená revizní zpráva se tedy nevztahuje k celé NN části dokončené fotovoltaické elektrárny a nemůže být podkladem rozhodnutí o udělení licence, neboť neprokazuje technické předpoklady pro udělení licence.

Osoba na řízení zúčastněná tedy neprokázala splnění technických předpokladů, neboť nepředložila před vydáním licence příslušné rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. ani revizní zprávu na celé zařízení. Licence tak byla udělena v rozporu se zákonem.

Nad rámec uvedeného soud podotýká, že pokud jde o námitky, kterými žalobce zpochybnil dokončenost elektrárny v době udělení licence, tak ty uplatnil poprvé až v podání ze dne 5.2.2015.

Žalobce totiž v žalobě žádné tvrzení ve vztahu k dokončenosti elektrárny neuváděl, a to ani v nejobecnějších rysech. Přestože zdejší soud chápe, že podezření žalobce ohledně nedokončenosti elektrárny bylo pojato zřejmě až začátkem roku 2015 a přestože zdejší soud též dostatečně vnímá, že pochybnosti o dokončenosti elektrárny v době vydání licence zjištěné v době běžícího řízení před zdejším soudem by zřejmě neměly zůstat nepovšimnuty, žádné závěry z nich nemůže zdejší soud učinit v případě, že nebyly důvodem pro podání žaloby ve veřejném zájmu a nebyly ve lhůtě pro její podání ani okrajově zmiňovány. Tyto žalobcem dodatečně (po podání žaloby a po uplynutí lhůty k vymezení žalobních bodů a k jejich rozšíření) zjištěné pochybnosti by se zřejmě měly promítnout v dalším postupu samotného žalobce mimo řízení v nyní posuzované věci u zdejšího soudu.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. totiž soud napadené výroky rozhodnutí přezkoumá v mezích uplatněných žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato pravidla se uplatní bez ohledu na to, kdo žalobu podává. V případě žaloby podávané osobou aktivně legitimovanou podle § 65 s.ř.s. tato pravidla vyjadřují zásadu dispoziční a koncentrační, jež mají zabránit tomu, aby ten, kdo žalobu podává, mohl nekonečně, podle průběžných výsledků řízení před soudem či podle jiných

dodatečných zjištění, svoji skutkovou a právní argumentaci měnit, v případě žaloby podávané osobou aktivně legitimovanou podle § 66 odst. 2 s.ř.s. tato pravidla míří především k dodržení zásady právní jistoty ostatních osob – v posuzované věci především toho, komu práva plynoucí z rozhodnutí, jež je podle § 66 odst. 2 s.ř.s. napadáno, byla založena.

Podle § 72 odst. 2 s.ř.s. je v případě žaloby podávané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s.ř.s. tuto žalobu třeba podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 31.12.2010, a přestože žaloba byla podána včas, lhůta pro její podání a pro případné její rozšíření o další žalobní body uplynula dne 31.12.2013.

Jestliže tedy otázka dokončenosti elektrárny v době udělení licence nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů, jež byly uplatněny v žalobě (ve lhůtě pro její podání), nejde o otázku, již by se zdejší soud mohl zabývat.

VI. Závěr

Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud osobě na řízení zúčastněné udělil dne 31.12.2010 licenci, přestože nepředložila příslušné rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. a zprávu o výchozí revizi na celé zařízení, resp. na jeho NN část. Zároveň se jednalo o vadu, která nebyla odstraněna při řízení u zdejšího soudu. Ani při něm totiž osoba na řízení zúčastněná neprokázala splnění technických předpokladů (předložení řádné revizní zprávy a odpovídajícího rozhodnutí stavebního úřadu) ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud je přitom toho názoru, že s ohledem na provedené změny v revizní zprávě předložené žalovanému, lze obtížně dovozovat, že by osoba na řízení zúčastněná byla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Vzhledem k tomu rozhodnutí o udělení licence zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

Pokud jde o rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence (rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2011 a 2.4.2013), tak ve vztahu k nim zdejší soud důvodnost žaloby nedovodil, a proto žalobu v této části podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Důvody změn, které se v těchto rozhodnutích promítly, mají oporu ve správním spisu a nad rámec uplatněného žalobního bodu zdejší soud nedovodil vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Důvodem zrušení není podle zdejšího soudu ani zrušení jim předcházejícího rozhodnutí o udělení licence. Aniž by rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence byla soudem zrušena, nemohou bez původního rozhodnutí o udělení licence vyvolávat žádné účinky. Tato rozhodnutí sama o sobě (bez nyní zrušeného rozhodnutí o udělení licence) totiž žádné veřejné subjektivní právo osobě zúčastněné

na řízení nezakládají, neruší, nemění ani závazně neurčují; tato rozhodnutí o změně licence tedy sama o sobě po zrušení samotného rozhodnutí o udělení licence nepůsobí, aniž by rozhodnutí o změně licence byla nezákonnými. Jinak řečeno: rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence by za tohoto stavu musela být rušena výlučně z toho důvodu, že bylo zrušeno samotné rozhodnutí o udělení licence, avšak za situace, kdy z rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence žádné licenční právo osobě zúčastněné na řízení neplyne, není třeba (a ani nelze) je výlučně z právě uvedeného důvodu rušit.

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží (a z obsahu spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly); to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného. Úspěšnost osoby zúčastněné na řízení však v tomto ohledu dovozovat nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.května 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D.,v.r.
předseda senátu